

פרשת ויקרא

טיוטא

פרשת ויקרא

- "ואת-החלב המכסה על-הקרב" (ד,ח) - ולא "את-הקרב" (פרק ג פסוקים ג, ט' וי"ד).
- "ונעלם דבר" (ד,יג) - העין בשוא לבדו וכן אלף של "והיה כִּי־יֵאָשֵׁם" (ה,ה).
- "ואשמו" - השין בצירי לא בקמץ ומלעיל.
- "כאשר הוסר חלב מעל זבח השלמים" (ד,לא) - עיין במנחת-שי שיש ספרים שבהם הטעם במילה "הוסר" הוא בהא ויש ספרים שבהם הטעם בסמך. ומנהגינו בנסוג אחור [הרב זליכה]. "חלב" - וכן מילת "הכשב" (בפסוק ל"ה) - מלעיל, אע"פ שהטעם הוא בסוף המילה כן דרכו של הזרקא לבוא תמיד בסוף התיבה ואינו מורה על מלעיל או מלרע, ומקום הטעם נקבע על-פי כללי הדקדוק.
- "או פנבלת בהמה" (ה,ב) - "או" ביתיב שהוא טעם מפסיק ולא בשופר הפוך שהוא טעם משרת ולכן הבית שאחריו דגושה [ע"פ המנחת-שי]⁹⁶.

- "ואם-מן-הצאן קרבנו מן-הכשבים" (א,י) - כן צריך להיות שין קודם לבית [מנחת-שי]. וכן "נקבה מן-הצאן כשבה" (ה,ו) - השין קודם לבית.
- "והסיר את-מראתו בנצתה" (א,טז) - המס בקבוץ לא בקמץ חטוף או בחולם. "והשליך אתה אצל" - מלעיל. "המזבֶּח" □ אמנם כתב המנחת-שי שאין בבית פשט מ"מ המנהג לקרותו בתרי-פשטין ולא בפשט אחד, וכן מסתבר מפני שהוא מלעיל [הרב זליכה].
- "והביאה" (ב,ב) - מלרע ומפיק הא.
- "ואם-מנחה על-המחבת קרבנך" (ב,ה) - עם הא במילת "המחבת".
- "סלת בשמן תעשה" (ב,ז) - התיו בצירי לא בפתח וכן יוד של "אשר יעשה מאלה ליי" (ב,ח) וגם תיו של "לא תעשה חמץ" (ב,יא) מפני שהם מדברים על מקבל הפעולה, המנחה כיצד יעשו אותה.
- "גרש כרמל" (ב,יד) - בשין שמאלית.
- "מגִּרְשָׁה ומשמנה" (ב,טז) - הגימל בחיריק.
- "המכסה את-הקרב" (ג,ג) - המס רפה וההא סמוכה בגעיא [מנחת-שי].
- "יסירנה" (ג,ד) - היוד בשוא לא בפתח.
- "חלבו האליה תמימה" (ג,ט) - הבית דגושה שלא כמו "ומחלבהן" (בראשית ד,ד). "לעמת העֶצָה יסירנה" - ההא בסגול, העין שאחריו בקמץ והצדי בסגול.
- "וטבל הכהן את-אצבעו בדם" (ד,ו) - הבית בפתח לא בשוא, לומר שזהו הדם הידוע שדובר עליו למעלה (בפסוק ה). כיוצא בזה למדו חכמים מדקרינן בְּמִים ולא קרינן בְּמִים משמע במים הנזכרים למעלה לענין קידוש שיהא בהם בשעת קידוש שיעור טבילה [רש"י זבחים צג: ע"פ השיטה מקובצת שם אות ח]. "את-פני" - ולא "אל-פני".

⁹⁶ ע"ע במאמר על טעמים שאינם קונים מקומם בפרשת חיי-שרה.